

ЗМІСТ

Частина перша. ВІМБЛДОНСЬКІ ПРИМАРИ	9
Частина друга. НЕСПОДІВАНА МОГИЛА	31
Частина третя. ЗНИКЛЕ ДЗЕРКАЛО	95
Частина четверта. МЕРЦІ ГОВОРЯТЬ.	167
Частина п'ята. ВЕЛИКА НІЧ...	225
Частина шоста. ЗАДЗЕРКАЛЛЯ...	283
Бровник	345

1

— Ти диви, — сказав Локвуд. — Їх уже двоє.

Я озирнулась через плече і побачила, що він мав рацію. Недалеко від нас, по той бік галявини, простісінько з землі виріс *другий* привид. Як і перший, то був блідий, кремезний згусток туману, що висів над темною вогкою травою. Голова його, як і в першого, була якось дивно схилена — так, ніби йому переламали шию.

Я подивилась на нього, та не дуже злякалась. За цілий рік роботи в агенції «Локвуд і К°», на посаді молодшого оперативника, я стикалася з Гостями всіляких форм та розмірів. Переламані шиї тепер уже нітрохи не тривожили мене.

— Чудово, — відповіла я. — Звідки ж *такий* виліз?

Зарипіла клейка стрічка на ремені — Локвуд відстебнув свою рапіру.

— Байдуже. Краще я пригляну за ним. А ти пильнуй свого.

Я повернулася на свою позицію. Перший привид бовванів футів за десять від краю залізного ланцюга. З'явився він хвилини із п'ять тому, та з кожною хвилиною ставав дедалі виразніший. Мені вже було добре видно його кощаві руки й ноги, вузлуваті суглоби. Мерехтливі вогники довкола примари поволі перетворювались на зотліле лахміття — широку білу сорочку й темні штани до колін.

Від привида хвилями линув холод. Навіть такої спекотної літньої ночі роса під його висохлими ногами перетворювалась на блискучі голочки паморозі.

— Що ж, цілком зрозуміло, — обізвався Локвуд. — Якщо тут, на перехресті, повісили й поховали одного злочинця, то чому б не зробити те саме ще з одним? Можна було припустити й таке!

— Але ж ми такого не припускали! — заперечила я.

— Про це вже краще спитати Джорджа.

Слизькими від поту пальцями я міцніше вхопила руків'я рапіри.

— Джордже!

— Що?

— Як це сталося, що ми не знали про другого?

Я почула, як у вологу землю з чваканням угризається лопата. Мої чобітки обдало брудними бризками. З ями долинув невдоволений голос:

— Я можу перевірити тільки офіційні записи, Люсі. Там сказано, що тут було повішено й поховано одну людину. Хто цей другий — я й гадки не маю. Може, хтось іще хоче покопати?

— Тільки не я, — відповів Локвуд. — Ти й сам чудово копаєш, Джордже. Це твоє покликання. До речі, як просувається робота?

— Ну, я втомився, вишмарувався й знайшов одну гарненьку металеву штуkenцію. А так — усе гаразд.

— Кісток немає?

— Жодного суглоба.

— Тоді копай далі. Джерело повинне бути тут. Тепер нам треба шукати два тіла.

Джерело — це об'єкт, із яким пов'язаний привид. Пошуки Джерела, власне, і є головною метою полювання. Річ лише в тім, що саме його знайти найважче.

Бурмочучи щось під ніс, Джордж заходився працювати далі. У непевному світлі ліхтарів, які стояли на наших торбинах, він скидався на величезного крота в окулярах. Він стояв у ямі вже по груди; купа перекопаної землі заповнила майже увесь простір, обгороджений залізними ланцюгами. Довершувала видовище здоровенна, поросла мохом брила, яка — як ми були певні — слугувала тут надгробком.

— Локвуде! — раптово вигукнула я. — Мій наближається!

— Не бійся. Просто тихенько віджени його. Кількома простими порухами, як ми робили вдома з Плавучим Джо. Він зачуже залізо і втече.

— Ти певен?

— Так. Хвилюватись тут не варто.

Локвудові легко було говорити. Та насправді, звичайно ж, є різниця — штрикати клинком солом'яний манекен на прізвисько Джо в нашій конторі, серед білого дня, чи намагатись прохромити Примару на галявині серед нічного гаю. Я не дуже впевнено замахнулася рапірою. Привид, однак, уперто наступав на мене.

Тепер він був зовсім близько. Довкола черепа майоріло довге чорне волосся. Ліве око сяк-так трималося на місці, а замість правого була порожнеча. На кістках видніли рештки зморщеної шкіри, а нижня щелепа хилиталась на висохлих м'язах, звисаючи мало не до грудей. Сама постать так виструнчилась і витягла руки по швах, ніби її скрутили. Привид світився слабким потойбічним вогнем і погойдувався, ніби досі висів на шибениці під вітром і дощем.

— Він уже біля бар'єра, — попередила я.

— Мій теж.

— Якби ти бачив, який він *страшний!*

— Можу уявити собі. А моєму ще й обох рук бракує.

Локвуд говорив напрочуд спокійно — хоч тут не було нічого дивного. Він *завжди* говорив спокійним голосом. Чи краще сказати — *майже* завжди: якби ви чули його, коли ми відкрили могилу пані Баррет і привид своїми пазурами подряпав йому новеньку куртку!

Я скоса позирнула на Локвуда. Високий, стрункий, із занесеною рапірою, він безжурно спостерігав за наближенням другого Гостя. Світло ліхтаря грало на його гарному, блідому обличчі, витонченому носі й скуйовдженому волоссі. З його лиця не сходила легенька усмішка — він припасав її саме для таких небезпечних випадків, щоб показати, що цілком володіє ситуацією. Його пальто злегка лопотіло під нічним вітром.

Як і завжди, його вигляд додав мені впевненості. Я міцніше стиснула руків'я рапіри — і обернулась назад до свого привида.

Він уже наблизився впритул до залізних ланцюгів. І без жодного звуку хутко — зі швидкістю думки — рвонувся вперед.

Я підняла рапіру.

Привид роззявив рота, спалахнув зеленим повітрям і з моторошною швидкістю помчав на мене. Я скрикнула й позадкувала. Привид намагався прорватись через бар'єр за кілька дюймів від мого обличчя. Пролунав вибух, спалахнула ектоплазма. Дош іскор розсипався по вогкій траві за межами захисного кола. Бліда постать, знову перетворившись на хмару тремтливому туману, позадкувала.

— Обережно, Люсі! — озвався Джордж. — Ти мені мало на голову не наступила.

— Що таке? — Локвудів голос лунав суворо й стривожено. — Що там у вас трапилось?

— Усе гаразд, — відповіла я. — Привид хотів напасти, але його зупинило залізо. Наступного разу почастую його Вогнем!

— Не витрачай Вогонь даремно! Рапір та ланцюгів цілком вистачить. Джордже, потіш нас хорошими новинами! Ти, напевно, щось уже знайшов?

Я почула, як Джордж пожбурих лопату в купу землі. Геть викачаний у бруді, він визирнув з ями:

— Нічого хорошого. Це не те місце. Я вже кілька годин копаю тут — і не знайшов жодного поховання. Ми десь помилились.

— Ні, — заперечила я. — Це правильне місце. Саме тут я й чула голос.

— Пробач, Люсі. Але тут нікого немає.

— Чия ж тоді це помилка? Ти сам присягався, що це правильне місце!

Джордж протер окуляри єдиним чистим краєчком своєї футболки. А тоді поглянув на мого привида:

— Хай йому дідько! Що це в неї з оком?!

— Це чоловік, — зіпнула я. — Всі знають, що чоловіки тоді носили довгі зачіски. І не змінюй, будь ласка, тему! Це твої дослідження привели нас сюди!